

Ovid "Tristia"

III 2 KLIMA IN SKYTHIEN

Ergo erat in fatis Scythiam quoque visere nostris,
quaeque Lycaonio terra sub axe iacet:
nec vos, Pierides, nec stirps Letoia, vestro
docta sacerdoti turba tulistis opem.
Nec mihi, quod lusi vero sine crimine, prodest,
quodque magis vita Musa iocata mea est:
plurima sed pelago terraque pericula passum
ustus ab assiduo frigore Pontus habet.
Quique, fugax rerum securaque in otia natus,
mollis et inpatiens ante laboris eram,
ultima nunc patior, nec me mare portibus orbum
perdere, diversae nec potuere viae;
sufficit atque malis animus; nam corpus ab illo
accepit vires, vixque ferenda tulit.
Dum tamen et terris dubius iactabar et undis,
fallebat curas aegraque corda labor:
ut via finita est et opus requievit eundi,
et poenae tellus est mihi tacta meae,
nil nisi flere libet, nec nostro parciior imber
lumine, de verna quam nive manat aqua.
Roma domusque subit desideriumque locorum,
quicquid et amissa restat in urbe mei.
Ei mihi, quo totiens nostri pulsata sepulcri
ianua, sed nullo tempore aperta fuit?
Cur ego tot gladios fugi totiensque minata
obruit infelix nulla procella caput?
Di, quos experior nimium constanter iniquos,
participes irae quos deus unus habet,
exstimate, precor, cessantia fata meique
interitus clausas esse vetate fores!

Ovid

IV 4 DIE GEGEND AM ENDE DER WELT

O qui, nominibus cum sis generosus avorum,
exsuperas morum nobilitate genus,
cuius inest animo patrii candoris imago,
non careat numeris candor ut iste suis,
cuius in ingenio est patriae facundia linguae,
qua prior in Latio non fuit ulla foro:
quod minime volui, positus pro nomine signis
dictus es: ignoscas laudibus ipse tuis.
nil ego peccavi; tua te bona cognita produunt;
si, quod es, appares, culpa soluta mea est.
nec tamen officium nostro tibi carmine factum
principe tam iusto posse nocere puto.
ipse pater patriae--quid enim est civilius illo?--
sustinet in nostro carmine saepe legi;
nec prohibere potest, quia res est publica Caesar,

Ovid

et de communi pars quoque nostra bono est.
Iuppiter ingeniis praebet sua numina vatū,
seque celebrari quolibet ore sinit.
causa tua exemplo superiorum tuta deorum est,
quorum hic aspicitur, creditur ille deus.
ut non debuerim, tamen hoc ego crimen habeo:
non fuit arbitrii littera nostra tui.
nec nova, quod tecum loquor, est iniuria nostra,
incolumis cum quo saepe locutus eram.
quo vereare minus ne sim tibi crimen amicus,
invidiam, si qua est, auctor habere potest.
nam tuus est primis cultus mihi semper ab annis--
hoc certe noli dissimulare--pater,
ingeniumque meum (potes hoc meminisse) probabat
plus etiam quam me iudice dignus eram;
deque meis illo referebat versibus ore,
in quo pars magnae nobilitatis erat.
non igitur tibi nunc, quod me domus ista recepit,
sed prius auctori sunt data verba tuo.
nec data sunt, mihi crede, tamen, sed in omnibus actis,
ultima si demas, vita tuenda mea est.
hanc quoque, qua perii, culpam scelus esse negabis,
si tanti series sit tibi nota mali.
aut timor aut error nobis, prius obfuit error.
ah! sine me fati non meminisse mei;
neve retractando nondum coeuntia rumpam
vulnera: vix illis proderit ipsa quies.
ergo ut iure damus poenas, sic afuit omne
peccato facinus consiliumque meo;
idque deus sentit; pro quo nec lumen ademptum,
nec mihi detractas possidet alter opes.
forsitan hanc ipsam, vivam modo, finiet olim,
tempore cum fuerit lenior ira, fugam.
nunc precor hinc alio iubeat discedere, si non
nostra verecundo vota pudore carent.
mitius exilium pauloque propinquius opto,
quique sit a saevo longius hoste locus.
quantaque in Augusto clementia, si quis ab illo
hoc peteret pro me, forsitan ille daret.
frigida me cohibent Euxini litora Ponti:
dictus ab antiquis Axenus ille fuit.
nam neque iactantur moderatis aequora ventis,
nec placidos portus hospita navis adit.
sunt circa gentes, quae praedam sanguine quaerunt;
nec minus infida terra timetur aqua.
illi, quos audis hominum gaudere cruore,
paene sub eiusdem sideris axe iacent,
nec procul a nobis locus est, ubi Taurica dira
caede pharetratae spargitur ara deae.
haec prius, ut memorant, non invidiosa nefandis
nec cupienda bonis regna Thoantis erant.
hic pro supposita virgo Pelopeia cerva
sacra deae coluit qualiacumque suae.
quo postquam, dubium pius an sceleratus, Orestes
exactus Furiis venerat ipse suis,

et comes exemplum veri Phoeus amoris,
qui duo corporibus, mentibus unus erant,
protinus evincti tristem ducuntur ad aram,
quae stabat geminas ante cruenta fores.
nec tamen hunc sua mors, nec mors sua terruit illum;
alter ob alterius funera maestus erat.
et iam constiterat stricto mucrone sacerdos,
cinxerat et Graias barbara vitta comas,
cum vice sermonis fratrem cognovit, et illi
pro nece complexus Iphigenia dedit.
laeta deae signum crudelia sacra perosae
transtulit ex illis in meliora locis.
haec igitur regio, magni paene ultima mundi,
quam fugere homines dique, propinqua mihi est;
atque mea terra prope sunt funebria sacra,
si modo Nasoni barbara terra sua est.
o utinam venti, quibus est ablatuſ Orestes,
placato referant et mea vela deo!